

Pablo Neruda
KAKSIKYMMENTÄ RAKKAUSRUNOA
JA EPÄTOIVON LAULU

Espanjankielinen alkuperäisteos:

VEINTE POEMAS DE AMOR Y UNA CANCIÓN DESESPERADA

© 1924, Pablo Neruda y Fundación Pablo Neruda

© Alianza Editorial, S.A. Madrid, 2004

Suomennos Jusu Annala 2007

1

Naisen vartalo, valkeat kukkulat, valkeat reidet,
maatessasi antautuneena olet kuin maailma.
Minun karkea talonpoikaiskehoni kaivautuu sinuun
ja maan syvyyksistä hypähtää sen poika.

Olin yksinäinen kuin tunneli. Luotani pakenivat linnut
ja yö peitti minut murskaavalla hyökkäyksellään.
Pysyäkseni hengissä taoin sinut kuin aseeksi,
kuin nuoleksi jouseeni, kuin kiveksi linkooni.

Mutta koston hetki lankeaa ja minä rakastan sinua.
Vartalosi ihoa, sammalta, halukasta ja kiinteää maitoa.
Oi rintojen maljoja! Oi poissaolevia silmiä!
Oi häpykummun ruusuja! Oi verkkaista ja surullista ääntäsi!

Minun naiseni vartalo, en aio luopua suloudestasi.
Minun janoni, rajaton haluni, päättämätön tieni!
Hämärät joenuomat joissa virtaa ikuinen jano,
ja sitä seuraa väsymys ja loputon kipu.

2

Valo verhoaa sinut sen kuolevaan hehkuun.
Hajamielinen, kalpea surija, seisahtunut tuolla tavoin
vasten illan vanhoja potkureita
jotka pyörivät sinun ympärilläsi.

Sanattomana, ystäväni,
yksin tämän kuolleen hetken yksinäisyydessä
ja täytettynä tulen eloisuudella,
turmeltuneen päivän tahraton perillinen.

Auringosta putoaa tummalle vaatteellesi hedelmäinen oksa.
Yhtäkkiä yön mahtavat juuret
ryömivät sinun sieluusi,
ja asiat jotka sinulta piiloutuivat tulevat taas esiin,
niin että sinertävät ja kalpeat ihmiset,
sinusta vastasyntyneinä ottavat ravinnon.

Oi loistava ja lannoitettu ja puoleensavetävä ympyrän orja
joka liikkuu sisään ja kääntyy läpi mustan ja kullan:
nousee, johdattaa ja omistaa luomisen elämän rikastuttamana
sen kukat menehtyvät, ja se on täynnä surullisuutta.

Oi mäntyjen lakeus, särkyvien aaltojen kohina,
valojen hidas leikki, yksinäinen kello,
ilta laskeutuu silmillesi, nukkeni,
maankuori, jolle maa laulaa!

Sinussa laulavat joet ja sieluni pakenee niihin
kuin halusi, ja sinä lähetät sen minne haluat.
Toiveittesi jousella tähtää tielleni
ja kiihkossa tulen vapauttamaan nuolieni parven.

Ympärilläni näen usvaisen vyötärösi
ja sinun hiljaisuutesi metsästää vaivattuja hetkiäni,
ja sinuun jolla käsivarret ovat läpikuultavaa kiveä
ankkuroituvat suudelmani ja kostea haluni tekee pesän.

Oi sinun mystillistä ääntäsi jolle rakkaus lyö
tummasti sointuen ja iltaan kuollen!
Olen nähnyt syvät hetket, peltojen ylitse,
tähtäpäiden lyövän tuulen kitaan.

Oi kesän sydämessä
myrskyävä aamu.

Pilvet matkaavat kuin valkeat jäähyväisliinat,
tuuli heiluttaa niitä matkaajankäsissään.

Tuulen numeroimaton sydän
sykkii rakkaan hiljaisuutemme yllä.

Jumalaisen orkestraalisena, puiden seassa kaikuvana
kuin kieli täynnä sotia ja lauluja.

Tuuli joka kantaa kuolleet lehdet nopealla hyökkäyksellään
ja ohjaa lintujen sykähteleviä nuolia.

Tuuli joka kaatuu kuin vaahdoton aalto
ja painoton aine, ja taipuisat liekit.

Hänen suudelmiensa joukko hajoaa ja uppoaa
hyökäten kesätuulen ovelle.

Niin että kuulisit minua
toisinaan vaisuina kasvaneita
sanojani
kuin lokkien jälkiä rannoilla.

Kaulakoru, juopunut kello
sinun käsillesi kuin pehmeät viinirypäleet.

Ja minä katselen kauan sanojani.
Ne ovat enemmän sinun kuin minun.
Ne nousevat vanhasta kärsimyksestäni kuin muratti.

Kohoten samalla tavoin kosteilla seinämillä.
Sinä olet syyllinen tähän julmaan leikkiin.
Ne karkaavat minuun pimeästä piilostani.
Sinä täytät kaiken, sinä täytät kaiken.

Sinua ennen ne kansoittivat yksinäisyyden jota vietit,
ja ne ovat sinua totuttautuneempia surullisuudelleni.

Nyt tahdon niiden sanovan sinulle mitä aioin
saadakseni sinut kuuntelemaan minua.

Yhä kärsimyksen tuuli kuljettaa niitä kuten tavallisesti.
Joskus unten pyörremyrskyt yhä tainnuttavat ne.
Kuulet muita ääniä tuskaisesta äänestäni.
Vanha puiden valitus, veren vanha pyyntö.
Kumppani, rakasta minua. Älä hylkää. Seuraa minua.
Kumppani, seuraa minua kärsimyksen aallolle.

Mutta sanani tulevat tahraamaan rakkautesi.
Sinä kulutat kaiken, sinä kulutat kaiken.

Minä teen niistä loputtoman kaulakorun
sinun valkeille käsillesi, pehmeille kuin viinirypäleet.

6

Muistan sinut sellaisena kuin olit viime syksynä.
Sinulla oli vihreä baskeri ja vaiennut sydän.
Sinun silmissäsi taistelivat hämärän liekit.
Ja lehdet putosivat sielusi veteen.

Tarttuen käsivarsiini kuin nouseva kasvi,
lehtien koristellessa hitaan ja rauhaisan äänesi.
Kunnioituksen rovio jossa paloi janoni.
Sieluusi kiertyi ihanan sininen hyasintti.

Tunnen silmiesi matkaavan ja syksy on poissa:
vihreä baskeri, linnun ääni, sydän kuin talo
suunnaten sinne missä syvä kaipaukseni vaeltaa
ja suudelmani kiertyvät iloisina kuin hiillos.

Taivas laivalta. Niitty kukkuloilta.
Sinun muistosi on tehty valosta, savusta, vaienneesta
lammesta!
Illat hehkuivat kauempana silmiesi toisella puolen.
Sieluusi kohdistuivat syksyn kuivat lehdet.

Illoin heitän haluten suruni verkot
kohti silmiesi valtamerta.
Korkeimmasta roviosta kurottaa leimuava
yksinäisyyteni kääntelettien kuin
hukkuneen miehen kädet.

Lähetän punaisia merkkejä hajamielisille silmillesi
jotka liikehtivät kuin meri majakan lähetyvillä.

Säilytät ainoastaan pimeyden, etäinen rakkauteni,
toisinaan katseessasi syntyi pelon ranta.

Illoin haluten lasken suruni verkot
mereen joka aaltoilee kuin silmiesi valtameri.

Yölinnut nokkivat ensimmäisiä tähtiä
jotka leimahtelevat kuin sieluni rakastaessani sinua.

Yö laukkaa varjotammallaan
varistaen sinisiä tähkiä maan ylle.

8

Valkea mehiläinen, suriset sielussani, humaltuneena hunajasta
ja sinä lennät hitaan kiemuraisia savun spiraaleja.

Minä olen ilman toivoa, sanoja ilman kaikuja,
hän joka menetti kaiken ja hän jolla oli kaikki.

Karussa maassani sinä olet viimeinen ruusu.

Oi sinä joka olet hiljainen!

Anna syvien silmiesi sulkeutua. Siellä yö vipattaa.
Oi vartaloasi, pelokkaan alastonta veistosta.

Sinulla on syvät silmät joissa yö huitoo.
Kukkien kylmät käsivarret ja ruusun syli.

Sinun rintasi ovat kuin valkeat etanat.
Varjoperhonen on uinahtanut vatsallesi.

Oi sinä joka olet hiljainen!

Täällä on yksinäisyys josta sinä olet hajamielinen.
Sataa. Merituuli metsästää harhailevia lokkeja.

Vesi kulkee paljain jaloin märillä kaduilla.
Tuon puun lehdet valittavat kuin olisivat sairaina.

Valkea mehiläinen, vaikka olet poissa, suriset sielussani.
Hoikkana ja hiljaisena elät uudelleen ajassa.

Oi sinä joka olet hiljainen!

Juopuneena männyistä ja pitkistä suudelmista,
kuin kesä, tuijotan ruusujen nopeaa purjehdusta,
juurtuneena vankkaan merihulluuteeni,
kumarrun lähemmäs laihan päivän kuolemaa.

Kalpeana ja piiskattuna minun nälkäiseen veteeni,
risteilin alastoman ilmaston happamuuden hajuun,
puettuna yhä harmaisiin ja katkeriin sointuihin,
ja surullisen aallon hylättyyn suihkeeseen.

Intohimojen kovettamana, hyökkäsin yhdelle aalloistani,
yhtäaikainen kuun, auringon palaminen ja kylmyys,
rauhottuivat onnekkaiden saarten kurkussa
jotka ovat valkeat ja pehmeät kuin viileät lanteet.

Suudelmieni vaate vapisee kosteassa yössä
rynnäten mielipuolisena sähköisine virtoineen,
sankarillisesti jakautuen uniin
ja päihdyttäen minua opettavat ruusut.

Yläjuoksu, ulompien aaltojen keskellä,
sinun paralleeli vartalosi antautuu käsivarsilleni
kuin kala kiinnittyen äärettömästi sieluuni
nopeasti ja hitaasti taivaan alaiseen intoon.

Jopa tämänkin hämärän olemme kadottaneet.
Kukaan ei nähnyt meitä käsikkäin tänä iltana
kun sininen yö laskeutui maailmaan.

Ikkunastani olen nähnyt
auringon juhlat etäisillä vuorenhuipuilla.

Toisinaan pala aurinkoa
paloi käsissäni kuin kolikko.

Muistin sinut sieluni puristuessa
siihen surullisuuteeni jonka tiedät.

Missä olit silloin?
Keiden luona?
Mitä lausuit?
Miksi koko rakkaus tulee minuun yllättäen
kun olen surullinen ja tunnen sinun olevan kaukana?

Hämärään kääntynyt kirja putosi
ja minun viittani laskostui jalkoihini kuin satutettu koira.

Aina, aina sinä loittonet iltoihin
lähelle hämärää joka kulkee niellen patsaat.

Melkein poissa taivaalta, puolikuu
 ankkuroituneena kahden vuoren väliin.
 Kääntyen, vaeltava yö, silmien kaivaja.
 Katsotaan monetko tähdet ovat murskautuneet altaaseen.

Se tekee surevan ristin silmiäni väliin ja pakenee pois.
 Takoen sinistä metallia, hiljaisten taistelujen öissä,
 sydämeni pyörii kuin hullu ratas.

Tyttö joka saapui kaukaa, on tuotu kaukaa,
 joskus sinun vilkaisusi leimahti pois taivaan alta.
 Pauhaten, myrsky, raivon pyörremyrsky,
 sinä kuljit sydämeni yli pysähtymättä.
 Tuuli kantaa haudoilta pois, haaksirikkoutuneet,
 kokoontuvat uneliaaseen juureesi.
 Hänen toisella puolen, kitketyt isot puut.

Mutta sinä, kirkas tyttö, savun kysymys, maissintähkä.
 Olit tuulen tekemiä säteileviä lehtiä.
 Yöllisten vuorten takana, tulen valkea
 lilja,
 oi en voi sanoa mitään! Olit tehty kaikesta.
 Kaipuu viipaloi rintani kappaleiksi,
 on aika valita toinen tie, se jolla hän ei hymyile.
 Myrsky hautaa kellot, mutta pyörre kiusaa,
 miksi koskettaa häntä nyt, miksi tehdä hänet
 surulliseksi.

Seuraa tietä joka johtaa pois kaikesta,
 ilman kärsimystä, kuolemaa, talvi odottaa
 matkaan,
 silmät avoinna läpi kasteen.

12

Sinun rintasi riittää sydämelleni,
ja minun siipeni sinun vapaudellesi.
Se mikä uinuu sielusi yllä nousee
suustani taivaalle.

Sinussa on jokaisen päivän harha.
Saavut kuin kaste kukkien teriin.
Poissaolollasi heikennät taivaanrannan.
Ikuisuus pakenee kuin aalto.

Sanoin sinun laulaneen tuuleen
kuin männyt ja kuin mastot.
Niiden lailla olet pitkä ja vaitelias.
Ja äkkiä olet surullinen, kuin matka.

Keräät asiat itseesi kuin vanha tie.
Olet asutettu kaiuilla ja nostalgian äänillä.
Heräsin ja linnut pakenivat ja vaelsivat hetkiin
jotka uinuivat sinun sielussasi.

Olen vaeltanut merkiten tulisin ristein
vartalosi valkeaa kartastoa.
Minun suuni vaelsi hämähäkinä, yrittäen piiloutua.
Sinuun, sinun taaksesi, ujona, janon ohjaamana.

Kertoakseni sinulle tarinoita illan rannikolla,
suruisa ja hellä nukke, ettet olisi surullinen.
Joutsen, puu, jotain etäistä ja iloista.
Viinirypäleiden vuodenaika, kypsä ja hedelmällinen.

Minä asuin satamassa josta sinua rakastin.
Yksinäisyys kohtasi unessa ja hiljaisuudessa.
Olin kahlittu meren ja surun väliin.
Äänettömänä harhailin kahden liikkumattoman soutajan välissä.

Huulten ja jonkun kuolevan äänen välissä.
Jotain kärsimystä ja unohdusta, kera linnunsiipien.
Tällä tavoin eivät verkot pidättelevesiä.
Lelunukkeni, vain muutama pisara lähti vavisten.
Vaikka niin, jotain lauloi näissä karanneissa sanoissa.
Jokin lauloi, jokin nousi raivoavasta suustani.
Oi olla kykenevä juhliakseen sinua kaikilla ilon
sanoilla.
Laulaa, liekehtiä, paeta, lailla täysijärkisen
hullun käsillä.
Suruisa hellyytteni, mikä peittoaa sinut?
Kun olen tavoittanut kaikkein loistavimmin ja kylmimmän
huipun sydämeni sulkeutuu kuin yöllinen kukka.

kääntyvin viuhkoin.

Sanani satoivat yllesi sinut kuristaen.

Kauan olen rakastanut auringotonta vartaloasi.

Olet minulle kaikkeuden valtiatar.

Olen tuova sinulle vuorilta iloisia kukkasia, liljoja,

tummia pähkinäpensaita ja ruostuvin korillisin suudelmia.

Haluan tehdä sinulle saman

mitä kevät tekee kirsikkapuille.

Tahdon sinun olevan vaiti poissaolosi vuoksi.
Ja sinä kuulet minut kaukaa, eikä ääneni kosketa sinua.
Näyttää siltä kuin silmäsi olisivat virranneet pois
ja suudelma olisi sinetöinyt suusi.

Niin kuin kaikki asiat ovat täyttäneet sieluni,
sinä paljastut asioista, sieluni täyttäneistä.
Sinä olet kuin sieluni, unten perhonen,
ja sinä olet kuin sana melankolia.

Tahdon sinun olevan vaiti ja vaikutat etäiseltä.
Ja kuulostat valittavalta perhoselta, kujertaen kuin kyyhky.
Ja sinä kuulet minut kaukaa, eikä ääneni kosketa sinua:
anna minun tulla vaiti hiljaisuutesi.

Anna minun puhua sinulle hiljaisuudessasi
joka on kirkas kuin lamppu, yksinkertainen kuin sormus.
Vaitonaisena ja tähtikuvioisena, olet yön kaltainen.
Hiljaisuutesi on tähdiltä, etäistä ja makeista.

Tahdon sinun olevan vaiti poissaolosi vuoksi.
Etäinen ja täynnä surua kuin olisit kuollut.
Vain yksi sana, hymy on tarpeeksi.
Ja olen onnellinen, onnellinen ettei se ole totta.

(tämä runo on parafraasi Rabindranath Tagoren runosta.)

Minun hämärtyvällä taivaalla olet kuin pilvi
ja sinun muotosi ja värisi ovat rakastettavia.
Olet minun, minun, nainen ihanaisine huulinesi,
ja sinun elämäsi elää äärettömyyden unelmissani.

Sieluni valo värittyi jalkoihisi,
hapan viinini on makeampaa huulillasi:
oi sydämeni iltalaulun niittäjä,
kuinka yksinäiset unelmani uskoivat sinun olevan minun!

Sinä olet minun, minun, sitä huudan illan
tuuleen ja tuuli ulvoo leskeksi jääneeseen ääneeni.
Metsästäen silmiäni pohjaan, sinä anastat
tyyneyden yölliseen katseeseesi lailla veden.

Rakkaani, sinut on kiskottu musiikkini verkkoihin,
ja musiikkini verkot ovat laajat kuin taivas.
Sieluni on syntynyt aamuiseen silmiesi satamaan.
Sinun aamuisissa silmissäsi alkaa unelmien maa.

Ajatella, sotkeutua varjoihin, syvälle
 yksinäisyyteen.
 Myös sinä olet kaukana, oi kauempana kuin kukaan.
 Ajatella, vapauttaa lintuja, sulatella
 mielikuvia,
 kätkeä valoja.
 Kellotorni sumussa, niin kaukana, tuolla ylhäällä!
 Vaientaa valituksia, jauhaa varjoisia toiveita,
 vaitelias mylläri, kaukana kaupungista
 laskeutuu yö kasvoillesi.

Sinun läsnäolosi on vieras, yhtä vieras kuin asia.
 Tuumin, ennen sinua, tutkin elämäni mahtavia seutuja.
 Elämäni ennen ketään, karkea elämäni.
 Huuto kohtaa meren, kallioiden luona,
 vaeltaen vapaana, hulluna, meren suihkeessa.
 Ikävän raivo, huuto, meren yksinäisyys.
 Suin päin, violetti, ojentuu kohti taivasta.

Sinä, nainen, mikä olit siellä, mikä säde, tuon suunnattoman
 puhalluksen tuuliviiri? Olit yhtä kaukana kuin nyt.
 Palava metsä! Liekehdi sinisinä risteinä.
 Pala, pala, leimahda, kipunoi valoisissa puissa.
 Se romahtaa, pamahtaa. Tuli. Tuli.
 Ja sieluni tanssii satutettuna tulen kiharoin.
 Kuka kutsuu? Minkä hiljaisuus asutti kaiuin?
 Nostalgian hetki, onnen hetki, yksinäisyyden hetki,
 hetki joka on kaikkineen minun!
 Tuuli kulkee laulaen metsästystorven läpi.
 Sellainen itkemisen kiihko kiinnittyy ruumiiseeni.

Ravistelee kaikkia juuria,
 hyökkää kaikkine aaltoineen!
 Sieluni vaelteli, iloisena, suruisana, loputtomana.

Ajatella, kätkeä valoja syvälle yksinäisyyteen.
 Kuka sinä olet, kuka olet?

Täällä sinua rakastan.
 Tuuli setvii itseään tummissa männyissä.
 Kuu loistaa kiertäviin vesiin lailla fosforin.
 Päivät jahtaavat samankaltaisina toisiaan.

Lumi levittyy tanssivina hahmoina.
 Hopeinen lokki liukuu alas lännestä.
 Joskus liitäen. Korkealla, korkealla tähdet.

Oi laivan musta risti.
 Yksin.
 Joskus nousen varhain ja jopa sieluni on märkä.
 Kaukana meri soi ja kaikuu.
 Tämä on satama.
 Täällä sinua rakastan.

Täällä sinua rakastan ja horisontti kätkee sinut turhamaisuuteen.
 Rakastan sinua yhä näiden kylmien asioiden seassa.
 Toisinaan suudelmani lähtevät noissa raskaissa aluksissa,
 jotka ylittävät meren saapumatta.
 Näen itseni unohdettuna kuin nuo vanhat ankkurit.
 Laiturit synkistävät illan kiinnittyessä sinne.
 Ilman tarkoitusta elämäni kasvattaa väsymyksen nälkää.
 Rakastan sitä mitä minulla ei ole. Olet niin kaukana.
 Haluttomuuteni painii hitaine hämärineen.
 Mutta yö tulee ja tähdet alkavat laulaa minulle.
 Kuu kääntyy sen kellopeliuneen.

Sinun silmistäsi minua katsovat suurimmat tähdet.
 Ja kun rakastan sinua, männyt haluavat laulaa
 tuulessa nimeäsi lankaneulasin.

Notkea ja kellertävänruskea tyttö, aurinko joka
hahmottaa hedelmät,
pyörryttää viljan, kiharruttaa merikasvit,
täyttää vartalosi ilolla ja silmäsi hohtavat
ja suusi jolla on veden hymy.

Musta kaipuun aurinko on palmikoitunut sinun
mustan harjasi kiehkuroihin,
ojentaessasi käsivarsiasi.
Sinä leikit auringolla kuin pieni puro
ja se jättää silmiisi kaksi tummaa allasta.

Notkea ja kellertävänruskea tyttö, mikään ei kisko
minua lähellesi.

Kaikki kantaa minua kauemmas sinusta
kuin keskipäivä.

Olet mehiläisen suunniltaan oleva nuoruus,
aallon humaltuneisuus, vehnäntähkän voima.

Kaikesta huolimatta, synkkä sydämeni etsii sinua,
ja rakastaa iloista vartaloasi, niukkaa ja virtaavaa ääntäsi.
Tumma perhonen, ihana ja lopullinen,
kuin vehnäpelto ja aurinko, unikko ja vesi.

Tänä yönä voin kirjoittaa surullisimmat säkeeni.

Kirjoittaa vaikka: ”Yö on tähtikirkas
ja kaukana värisevät siniset planeetat”.

Yötuuli kiertää taivaalla ja laulaa.

Tänä yönä voin kirjoittaa surullisimmat säkeeni.
Rakastin häntä, ja toisinaan hänkin rakasti minua.

Tällaisina öinä pidin häntä sylissäni.
Suutelin yhä uudestaan loputtoman taivaan alla.

Hän rakasti minua, toisinaan minäkin rakastin häntä.
Miten olla rakastamatta hänen suuria tyyniä silmiään.

Tänä yönä voin kirjoittaa surullisimmat säkeeni.
Ajatella ettei hän ole minun. Tuntee menettäneeni hänet.

Kuulla valtaisaa yötä, yhä valtaisampaa ilman häntä.
Ja säe putoaa sieluun kuin kaste laidunmaahan.

Mitä sen on väliä ettei rakkauteni pidellyt häntä.
Yö on tähtikirkas ja hän ei ole minun.

Siinä kaikki. Etäällä joku laulaa. Etäällä.
Sieluni ei ole tyytyväinen menetettyään hänet.

Katseeni hapuilee häntä lähemmäs.
Sydämeni etsii häntä, ja hän ei ole kanssani.

Sama yö valkaisee samat puut.
Me, tuolloiset, emme ole enää samat.

Enää en rakasta häntä, se on varmaa, mutta kuinka rakastin.
Ääneni yrittää löytää tuulen hänen kuultavakseen.

Toisen. Hän on oleva toisen. Aivan kuin hän oli ennen suudelmiani.
Hänen äänensä, valoisa vartalonsa. Äärettömät silmänsä.

Enää en rakasta häntä, se on varmaa, tai ehkä rakastankin.
Rakkaus on niin lyhyt ja unohdus niin pitkä.

Koska tällaisina öinä pidin häntä sylissäni
ei sieluni ole tyytyväinen menetettyään hänet.

Tämä on viimeinen tuska jonka hän minulle tuottaa
ja nämä ovat viimeiset säkeet jotka hänelle kirjoitan.

EPÄTOIVON LAULU

Minua ympäröivästä yöstä nousee muisto sinusta.
Mereen sekoittuu joen omapäinen valitus.

Hylättynä kuin satamalaiturit aamunkoitteessa.
Oi hylätty, on lähdön hetki!

Sydämeni ylle sataa kukkien kylmiä teriöitä.
Oi sirpaleiden kaivos, haaksirikkoutuneen hurja luola.

Sinuun kasaantuivat sodat ja lennot.
Sinusta nousivat laululinnun siivet.

Sinä nielit kaiken, kuin etäisyys.
Laila meren, ajan. Kaikki vajosi sinuun!

Se oli hyökkäyksen ja suudelman onnellinen hetki.
Lumottu hetki joka leimusi kuin majakka.

Luotsin pelko, sokean sukeltajan raivo,
rakkauden kuohuva humaltuneisuus, kaikki vajosi sinuun!

Siivettömänä ja haavoitettuna, sieluni usvaisessa lapsuudessa,
hukkuneena löydetty, kaikki vajosi sinuun!

Sinä vyötit surun, halusta sinä takerruit,
surullisuus mykisti sinut, kaikki vajosi sinuun!

Sain varjoisan muurin vetäytymään,
kävelin halun ja teon ylitse.

Oi liha, lihani, nainen jota rakastin ja kadotin,
kutsun sinut kosteaan hetkeen, sinulle kohotan lauluni.

Kuin astia, sinä majoitit äärettömän hellyyden,
ja ääretön unohdus särki sinut kuin astian.

Siellä oli saarten musta yksinäisyys,
ja siellä, rakkauden nainen, kätesi ottivat minut sisään.

Siellä oli janoa ja nälkää ja sinä olit hedelmä.
Siellä oli surua ja turmellusta ja sinä olit ihme.

Oi nainen, en tiedä kuinka voit sisällyttää minut

sielusi maaperään, syleilysi ristiin!

Kuinka kauhea ja lyhyt olikaan haluni sinuun!
Kuinka vaikea ja humalluttava, kuinka jännittynyt ja halukas.

Suudelmien hautausmaa, siellä sinun haudassasi palaa yhä tuli,
yhä palavat hedelmäiset oksat, lintujeni nokkimat.

Oi pureksittu suu, oi suudellut raajat,
oi nälkiintyneet hampaat, oi yhteen kietoutuneet vartalot.

Oi toivon ja voiman hullua yhdistymistä
johon me sulauduimme ja menetimme toivomme.

Ja hellyyttä, kevyttä kuin vesi ja jauhot.
Ja hädin tuskin puhkeaa puhe huulilta.

Tämä oli kohtaloni ja sinne oli kaipuuni matka,
ja sinne romahti kaipuuni, kaikki vajosi sinuun!

Oi sirpaleiden kaivos, kaikki romahti sinuun,
millaista surua et ilmaissut, millaiseen suruun et hukkunut!

Aallolta aallolle sinä kutsuit ja lauloit yhä.
Seisoit kuin merimies aluksen keulassa.

Yhä sinä kukitat laulut, yhä sinä aukaiset virrat.
Oi sirpaleiden kaivos, avoin ja katkera lähde.

Kalpea, sokea sukeltaja, onneton linko,
hukkuneena löydetty, kaikki vajosi sinuun!

On lähdön hetki, sokean kylmä hetki,
johon yö kiinnittää kaikki aikataulut.

Meri vyöttää rannan ruosteisella vyöllä.
Kylmä tähti nousee ylös, mustat linnut vaeltavat.

Hylättynä, kuin satamalaiturit aamunkoitteessa.
Vain vapiseva varjo punoutuu kädelleni.

Oi etäämpänä kuin kaikki. Oi etäämpänä kuin kaikki.

On lähdön hetki. Oi hylätty!